

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6To/9/2019
Identifikačné číslo spisu: 6008010006
Dátum vydania rozhodnutia: 30.10.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Šimonová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:6008010006.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Šimonovej a sudcov JUDr. Štefana Harabina a JUDr. Viliama Dohňanského na neverejnom zasadnutí 30. októbra 2019 v Bratislave, v trestnej veci obžalovaného Z. P. a spol. pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. a), ods. 5 Tr. zák. v súbehu s trestným činom falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate a úradnej uzávery podľa § 176 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák., v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb., o odvolaniach prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, obžalovaných Z. P. a JUDr. S. S. a splnomocnenkyne poškodenej strany Slovenská republika - Lesy SR, š. p., proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 10. apríla 2019, sp. zn. 2T 1/2008, takto

rozhodol:

I. Podľa § 258 ods. 1 písm. a), písm. b) Tr. por. - zák. č. 141/1961 Zb. účinného do 31. decembra 2005 sa z r u š u j e napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

II. Podľa § 259 ods. 1 Tr. por. - zák. č. 141/1961 Zb. účinného do 31. decembra 2005 vec sa v r a c i a krajskému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

III. Podľa § 253 ods. 1 Tr. por. - zák. č. 141/1961 Zb. účinného do 31. decembra 2005 odvolanie poškodenej strany Slovenská republika Lesy Slovenskej republiky, š. p., sa z a m i e t a ako neoprávnenej osoby.

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 10. apríla 2019, sp. zn. 2T 1/2008, obžalovaných Z. P. a JUDr. S. S. uznal vinnými z trestnému činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. v súbehu s trestným činom falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate a úradnej uzávery podľa § 176 ods. 1 Tr. zák., v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb., na tam uvedenom skutkovom základe.

Za to boli odsúdení podľa § 250 ods. 5, § 40 ods. 1, ods. 5 písm. c) Tr. zák. č. 140/1961 Zb. a čl. 6 ods. 1 veta prvá Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, obžalovaní Z. P. na trest odňatia slobody vo výmere 2 roky a JUDr. S. S. na trest odňatia slobody vo výmere 1 rok, pričom podľa § 58 ods. 1 písm. a), § 59 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. obom týmto obžalovaným bol výkon trestu podmienenčne odložený a bola im určená skúšobná doba obžalovanému Z. P. na dobu 2 roky a JUDr. S. S. na dobu 1 roka.

Obžalovaný JUDr. U. X. bol podľa § 226 písm. b) Tr. por. č. 141/1961 Zb. oslobodený spod obžaloby Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici, sp. zn. Kv 1/04, z 31. mája 2004, ktorou mu bolo kladené za vinu spáchanie trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. a), ods. 5 Tr. zák. v súbehu s trestným činom falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate a úradnej uzávery podľa § 176 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák., v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. za skutok, ktorého sa mal dopustiť tak, ako je to uvedené v napadnutom rozsudku, pretože tento skutok nie je trestným činom.

Podľa § 229 ods. 1 Tr. por. č. 141/1961 Zb. poškodené strany, a to :

- Obec Byšta, ulica Okružná 9/76, Byšta,
- Z. R., nar. XX. A. XXXX C. XXX/XX, zastúpená splnomocnencom A. C., bytom N. č. XX, boli s ich nárokom na náhradu škody odkázaní na konanie vo veciach občianskoprávných.

Podľa § 73 ods. 1 písm. d) Tr. zák. č. 140/1961 Zb. boli zhabané pozemky, t. č. vo vlastníctve spoločnosti Slanské lesy, s.r.o., zapísané na LV č. XXX k.ú. H. K., ďalej na LV č. XXX k.ú. C., tiež na LV č. XXX k.ú. K. D. a aj pozemky na LV č. XXX k.ú. K. H. Z., zapísané do vlastníctva spoločnosti K. F., s.r.o., na základe vkladu č. N.. Podľa § 73 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. vlastníkom zhabaných vecí sa stal štát.

Ihneď po vyhlásení tohto rozsudku na hlavnom pojednávaní prokurátorka Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len prokurátorka) podala dovolanie v neprospech obžalovaných čo do viny a trestu u všetkých troch obžalovaných, najmä v súvislosti s tým, že neboli uznaní vinnými ako spolupáchatelia, ktoré odôvodnila 19. júla 2019. Obhajca JUDr. Peter Púchovský, za obžalovaného JUDr. U. X. (neprítomný) na hlavnom pojednávaní uviedol, že sa vzdáva práva podať odvolanie voči vyhlásenému rozsudku. Ostatné procesné strany sa vyhlásenia rozsudku nezúčastnili.

Rozsudok bol doručený prokurátorke 24. júna 2019, obžalovaným Z. P. 12. júla 2019, JUDr. S. S. 24. júna 2019 a JUDr. U. X. 26. júna 2019, obhajcom JUDr. Ľubomírovi Hrežd'ovičovi, JUDr. Jozefovi Olejovi, JUDr. Štefanovi Hajduovi a JUDr. Petrovi Púchovskému, všetkým zhodne 24. júna 2019, splnomocnenkyňu JUDr. P. K. za poškodenú Slovenskú republiku - Lesy SR, š. p., 24. júna 2019, poškodenému Lesy SR, š. p., 21. júna 2019, starostovi Obecného úradu Byšta 24. júna 2019, splnomocnencovi A. C. za poškodených Z. R. a Z. R. 24. júna 2019 a Slovenskému vodohospodárskemu podniku, š. p., 25. júna 2019.

Odvolanie po doručení rozsudku podali obžalovaní JUDr. S. S. prostredníctvom obhajcu JUDr. Štefana Hajdu poštou 26. júna 2019 (doručený súdu 27. júna 2019) a osobne tento obžalovaný 04. júla 2019 spolu s vyjadrením z 18. mája 2018 k uzneseniu Najvyššieho súdu SR z 24. novembra 2016, sp. zn. 1 To 11/2015, Z. P. prostredníctvom obhajcov JUDr. Ľubomíra Hrežd'oviča a JUDr. Jozefa Oleja 01. júla 2019 a osobne tento obžalovaný 22. júla 2019 (s prílohami - žiadosť z 13. marca 2019 a rozhodnutie - nález Ústavného súdu ČR) a splnomocnenkyňa JUDr. P. K. 02. júla 2019 k čomu pripojila rozsudky Krajského súdu v Košiciach z 28. februára 2019, sp. zn. 5 Co 289/2018 a Okresného súdu Stará Ľubovňa z 11. apríla 2006, sp. zn. 2 C 99/2004.

Odvolania týchto procesných strán boli na vedomie zaslané ostatným procesným stranám. Z nich využili právo na vyjadrenie k týmto odvolaniam, a to prokurátorka 26. júla 2019 k odvolaniam obžalovaných Z. P. a JUDr. S. S., obžalovaný JUDr. U. X. z 29. júla 2019 k odvolaniu splnomocnenkyne JUDr. P. K. a

08. augusta 2019 k odvolaniu prokurátorky a obžalovaný JUDr. S. S. prostredníctvom obhajcu 05. augusta 2019 a 08. augusta 2019 k odvolaniu prokurátorky a 08. augusta 2019 k vyjadreniu splnomocnenkyne JUDr. P. K. (príloha záznam o kontrole Katastrálneho úradu v Košiciach 18. septembra 2002).

Prokurátorka v odôvodnení odvolania z 19. júla 2019 uviedla, že v záverečnej reči ustúpila od právnej kvalifikácie spolupáchateľstvom, teda vypustenie § 9 ods. 2 Tr. zák., keďže spáchanie skutku organizovanou skupinou vylučuje jeho spáchanie spolupáchateľstvom. Okrem nesprávnej právnej kvalifikácie spolupáchateľstva, obžalovaní svojim konaním spáchali dva trestné činy, mali im byť uložené úhrnné tresty podľa § 35 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, k čomu nedošlo. Nestotožňuje sa s napadnutým rozhodnutím o vine obžalovaných Z. P. a JUDr. S. S. a najmä s výrokom o oslobodení obžalovaného JUDr. U. X. spod obžaloby, hoci žiadne dôkazy súd prvého stupňa nevykonal. V predchádzajúcom už zrušenom rozsudku z 02. februára 2015 tento súd uznal vinným obžalovaného Z. P. spolu s obžalovaným JUDr. U. X. a obžalovaného JUDr. S. S. oslobodil. Stalo sa tak preto, že prvostupňový súd si osvojil neopodstatnené a naoktrojované tvrdenia odvolacieho senátu. Všetci traja obžalovaní mali byť uznaní vinnými ako členovia organizovanej skupiny pri trestnom čine podvodu spolupáchateľstvom podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. a), ods. 5 Tr. zák. v súbehu s trestným činom falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate a úradnej uzávery podľa § 9 ods. 2, § 176 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. č. 140/1961 Zb., pretože sa na konaní popísanom v obžalobe podieľali spoločne, po rozdelení úloh. Oslobodenie obžalovaného JUDr. U. X. krajský súd žiadnym spôsobom neodôvodnil. Na jednej strane totiž uzavrel, že svedok F. E. nikdy neurobil vyhlásenie o darovaní všetkých pozemkov, ktoré on v tom čase vlastnil, Z. M. ako možnej nemanželskej dcére grófa a že vyhlásenie, s týmto obsahom obžalovaný JUDr. U. X. spísal notársku zápisnicu č. N 1/98, Nz 1/98 zo 07. januára 1998. Na druhej strane, ale uzavrel, že nie sú však dôkazy o tom, že toto vyhlásenie z vlastnej iniciatívy napísal za poškodeného obžalovaný JUDr. U. X.. Pritom z výpovede svedkyne B. D. je zrejmé, že ju spísala po diktáte JUDr. U. X.. Podpis na tejto notárskej zápisnici je síce F. E., ale bol dosiahnutý len v omyle tejto osoby, že podpisuje to, čo prehlásil, a to čo mu notár postupne poprekladal, ale nie to, čo je spísané v notárskej zápisnici N, Nz 1/98 v slovenskom jazyku, ktorý F. E. neovláda a nikdy tento svedok nevedel aké čísla majú vložky, v ktorých sa majú nachádzať zapísané nehnuteľnosti. Práve JUDr. S. S. vedel číslo pozemkovo knižných vložiek a ich stotožnenie s katastrálnym územím. Z výpovede svedka B. M. vyplynulo, že F. E. k notárovi išiel s tlmočníkom, občanom SR, ktorý vedel po maďarský.

Obžalovaný JUDr. U. X. vyhotovil ešte notárske zápisnice z 19. februára 1998 č. N, Nz 61/98, N, Nz 62/98, N, Nz 63/98, N, Nz 64/98 a N, Nz 65/98, ktorými vydal osvedčenia vyhlásení Z. M., rod R. o nadobudnutí vlastníctva k nehnuteľnostiam vydržaním v zmysle § 63 zák. č. 323/92 Zb. v katastrálnych územiach K. H. Z., Q., K., H. K., K. D.. Obžalovaný JUDr. U. X. 08. júna 1998 vyhotovil na Notárskom úrade Veľké Kapušany nové notárske zápisnice č. N, Nz 205/98, N, Nz 206/98, N, Nz 207/98, N, Nz 208/98, N, Nz 209/98 obsahujúce osvedčenie vyhlásení účastníčky Z. M., rod R. o nadobudnutí vlastníctva k nehnuteľnostiam vydržaním v zmysle § 63 zák. č. 323/1992 Zb. a následne aj notárske zápisnice N, Nz 240/98 a N, Nz 241/98 z 29.06.1998, v ktorom rozhodol o uskutočnení valného zhromaždenia spoločnosti Slanské lesy, s.r.o., a tieto poskytol obžalovanému Z. P. Následne zápisnicu N, Nz 241/98 z 29. júna 1998, ktorú bolo potrebné opraviť obžalovaný JUDr. U. X. nechal označiť inou sp. zn., a to N, Nz 261/98 z 10. júla 1995 (správne 1998), ktorú doplnil o zmenu zakladateľskej listiny vo vklade spoločníka obžalovaného Z. P. na dva milióny Sk a obžalovaný JUDr. U. X. notársku zápisnicu s podpisom účastníčky, ktorej podpisy overoval, ako notár podpísal a poskytol ju obžalovanému Z. P.. Uvedené dotvára trestnú činnosť všetkých troch obžalovaných. Cieľom tejto činnosti bolo dosiahnutie oslobodenia obžalovaného JUDr. U. X., čo je zrejmé z uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1 To 11/2015, teda súdu, ktorý žiadne dokazovanie nevykonal a mohol (a mal) vychádzať len z obsahu spisu, poskytnutého mu krajským súdom.

Prokurátorka poukazuje tiež na svedeckú výpoveď D. E., podľa ktorej Z. M. bola po mozgovo cievnej príhode a nebola schopná sa podpísať, nebola schopná nič držať v ruke, nikto nevidel, že by 10. júla 1998 niečo podpisovala. Podľa znaleckého posudku KEU notárske zápisnice pred obžalovaným JUDr. U.

X. podpísané Z. M. vo väčšine prípadov (Nz 60/61 /správne 60/98, 61/, 62, 63, 64 a 65/98 a 205/98, 206, 207, 208, 209/98, ktoré znalkyniam predložil vyšetrovateľ), pravdepodobne nie sú pravé podpisy Z. M. a dokonca na notárskych zápisniciach 240, 241 a 261/98, ktoré boli rozhodujúce pre vykonanie vkladu do katastra nehnuteľností, tieto podpisy sú hodnotené ako nie pravé. Práve tento znalecký posudok sa obžalovaný JUDr. U. X. snažil napádať prostredníctvom znaleckého posudku č. 17/2003 vyhotoveného znalcom Ing. Nitrianskeho (prokurátorka ho označila dehonestujúcim spôsobom, čo nemožno akceptovať), ktorý vychádzal z fotokópii podpisov a ako pravé podpisy Z. M. označil ešte aj tie z kvitančných lístkov, o ktorých bolo už jasne preukázané a aj to priznala svedkyňa Z. P., že ich vyhotovila ona ako poštová doručovateľka. Napokon aj svedok Mgr. Z. E. sa od vlastného vyjadrenia k tomuto posudku znalca Nitrianskeho dištancoval. V prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní neboli produkované žiadne dôkazy, ktoré by znalecký posudok znalkyne Novosadovej postavili v rozumnú pochybnosť. Ďalším pokusom bol znalecký posudok PhDr. Jiřího Válešku z 22. októbra 2012, ktorý skúmal priamo originály sporných podpisov, dospel tiež k iným záverom ako znalecký posudok KEU. Ako hlavný tromf tohto posudku znalca PhDr. Válešku mala byť písomnosť Dohoda o prevode obchodného podielu z Z. M. na Z. P. z 29. júna 1998 (ktorú znalcovi podstrčil JUDr. U. X., ktorý ako predkladateľ zodpovedá za pravosť porovnávacích podpisov, pričom znalec neskúmal jej pravosť, resp. či nie je sporná, znalkyne po jej preskúmaní ju vyhodnotili ako spornú, čo potvrdila znalkyňa Mgr. Novosadová) ako písomnosť s nesporne pravým podpisom Z. M., a teda viac porovnačieho materiálu, ako mali pôvodné znalkyne KEU.

Napadnutý rozsudok krajského súdu opisuje vykonané dôkazy a skutočnosti z nich vyplývajúce, ale súd už neuvádza na návrh prokurátora vykonané oboznámenie trestného rozkazu Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 2 T 40/2013, právoplatný 25. apríla 2014, ktorým bol obvinený P. F. H. uznaný vinným z prečinu krivej výpovede a krivej prisahy podľa § 346 ods. 1 Tr. zák., ktorých sa dopustil tým, že pred týmto súdom tvrdil, že mu gróf F. E. hovoril, že jeho starý otec mal nemanželské dieťa, ktorému daroval veľký rozsah pozemkov, čo bolo označené za klamstvo a toto rozhodnutie je nespochybniteľné. Súd sa vôbec nevyrovnal s dôkazom vykonaným na hlavnom pojednávaní, ktoré spochybňuje znalca PhDr. Jiřího Válešku, a to premietnutím relácie TV Nova „Na vlastné oči“ z 13. januára 2013 ako aj vyjadrenie Ministerstva spravodlivosti ČR, že na tohto znalca bolo podaných 8 sťažností týkajúcich sa jeho znaleckej činnosti. Súd mal snahu vyrovnať sa s posudkami znalcov, avšak túto ambíciu nenaplnil, pretože odcitoval zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu. Odvolací súd nemôže spochybňovať tvrdenie svedka F. E., keďže tento svedok mal byť do určitej miery zainteresovaný na vrátení pozemkov a rozdielne vypovedal aj ohľadne iných skutočností týkajúcich sa spisania zápisnice zo 07. januára 1998, lebo tento svedok už dávno nemal byť ako zainteresovaný na vrátení pozemkov, on ich už dávno „odpísal“ a ich vrátenie si ani nenárokoval, pretože vedel, že im pozemky nepatria, ale nie z dôvodu, že boli darované nemanželskému decku, Z. M..

Obžalovaný JUDr. S. S. bol uznaný vinným, lebo jeho účasť pochopiteľne nebola len v konaní pred notárom 07. januára 1998, o ktorom prokuratúra a najmä svedok F. E. stále tvrdí, že sa ho zúčastnil, hoci S. neopoznal. Krajský súd v rozsudku popiera vlastné tvrdenia, mylí si svedkov, obvinených, miesta a skutočnosti, ktoré vzal za preukázané, vyhodnocuje úplne zmätočným spôsobom. V rozsudku (str. 41) urobil skutkové chyby, keď uviedol, že svedok A. Q. (správne malo byť uvedený svedok C. E.) aj pri konfrontácii na súde do očí svedkovi E. potvrdil, že to bol on a nie S. S., kto s ním do Trebišova (správne Veľkých Kapušan) na notársky úrad išiel. Na str. 81 rozsudku zas uvádza, že účasť S. S. v tejto časti skutkového deja na tomto protiprávnom konaní nebola jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázaná. Svedkovia totiž vypovedali, že S. S. 07. januára 1998 nebol na notárskom úrade JUDr. X., pretože v tom čase zháňal súčiastky na opravu svojho havarovaného vozidla. Samotná skutočnosť, že pomohol zabezpečiť obžalovanému P. podklady na identifikáciu tých parciel, ktoré obžalovaný potreboval získať, neznamená, že vedel o tom, aké podvodné konanie plánuje obžalovaný P. s obžalovaným X. uskutočniť. Je nepochybné, že S. S. využil svoje postavenie pracovníka katastrálneho úradu, ale táto samostatná skutočnosť, podľa krajského súdu zakladá maximálne disciplinárne previnenie, pretože na takýto postup bol z titulu svojej funkcie oprávnený. Oprávnené prokuratúra poukazuje na to, prečo bol obvinený JUDr. S. S. uznaný vinným a obvinený JUDr. U. X. oslobodený pri takomto odôvodnení. Neobstojí ani obhajoba obvineného JUDr. U. X. a Najvyššom súde Slovenskej

republiky, že vlastne tento obžalovaný bol prehláseniami Z. M. uvádzaný do omylu a on notárskymi zápisnicami neosvedčoval pravdivosť vyhlásení, ale len, že vyhlásenie bolo vykonané. Napokon táto obhajoba mu v predchádzajúcom konaní vyšla. Tieto notárske zápisnice boli potom použité na zápis do katastra nehnuteľností, čo obstaral zase obvinený JUDr. S. S..

V protiklade s touto obhajobou prokurátorka poukázala na článok sudcu najvyššieho súdu JUDr. Štefanka v časopise Ars Notária 4/2001 s názvom „vydržanie ako právny titul nadobudnutia vlastníctva k nehnuteľnosti v nesporovom konaní. Pod vyhlásením treba rozumieť vyjadrenie osoby o určitej skutočnosti za určitým cieľom. Jednostranné vyhlásenie je právnym úkonom, ktorý notár spisuje (§ 46 NP) ale na ňom nemá čo osvedčovať. A už rozhodne nemôže svoju zodpovednosť odôvodniť tým, že osvedčil len to, čo vyhlásil účastník. Z pôvodného znenia § 63 NP vyplýva, že pod osvedčením o vydržaní treba rozumieť všetky právne skutočnosti (vyhlásenie je len jedno z nich), ktoré sú podmienkou naplnenia vzniku právneho vzťahu nadobudnutia vlastníctva vydržaním. Tie neposudzuje ten, kto vyhlásenie robí, ale notár. Účastník spravidla nemá kvalifikáciu, aby posúdil existenciu podmienok pre vznik tohto právneho vzťahu." Posúdiť trestnosť konania vykonaného obvineným JUDr. U. X. a preukázať ju, nie je úlohou notárskej komory, a preto ani jej záver, že postup notára zodpovedá Notárskemu poriadku nemožno bez ďalšieho vyhodnotiť tak, že obvinený sa trestnej činnosti nedopustil.

Záver krajského súdu, že to boli len obvinení Z. P. a JUDr. S. S., ktorí „... po vzájomnej dohode uviedli do omylu F. E., ktorý v dôsledku toho podpísal notársku zápisnicu s iným obsahom, ako to on pred notárom uviedol a v dôsledku takejto listiny potom v konečnom dôsledku došlo k prevodu vlastníckeho práva dotknutých lesných pozemkov zo Slovenskej republiky na Slanské lesy, s.r.o., bez vedomej účasti obvineného JUDr. U. X., prokuratúra nesúhlasí. Po vykonanom dokazovaní, výpovedí svedkov, listinných dôkazov je to záver priam absurdný, najmä v spojitosti s tým, že obvinení Z. P. a JUDr. S. S. boli uznaní vinnými aj zo spolupáchateľstva k trestnému činu podľa § 9 ods. 2 k § 176 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. Krajský súd, keď dôvodí, že to urobil preto, že obaja obžalovaní vedeli, že podpisy Z. M. nie sú jej pravé podpisy (minimálne v prípade jej podpisov vyhotovených v NsP Trebišov), zabúda dodať, že to boli podpisy, ktoré práve obvinený JUDr. U. X. ako pravé overil.

Rovnako výrok o treste obvinených Z. P. a JUDr. S. S. prokurátorka považuje za neprimerane mierny, a to aj v porovnaní s dobou, ktorá od spáchania skutku uplynula. Týmto síce navrhujem uložiť tresty odňatia slobody vo vyššej výmere, aj keď nebudú spojené s jeho výkonom.

V doplnku dovolania prokurátorka uviedla aj to, že vo vzťahu k obvinenému S. S. sa výpoveď svedka F. E. nikdy nezmenila a v prípravnom konaní tohto jednoznačne opoznal. Nie je prečo spochybňovať rekogníciu tým, že na hlavnom pojednávaní svedok F. E. prihovoril ako S., obhajcovi JUDr. Molnárovi. Obvinený JUDr. S. S. sám opisoval na hlavnom pojednávaní, ako sa mu ulútosť staršej pani M. na chodbe katastrálneho úradu a ponúkol sa vybaviť jej identifikáciu pozemkov. V zápisnici svedka F. E., spísanej 07. januára 1998 pred notárom JUDr. U. X. boli uvedené aj čísla pozemkových kníh, ktoré F. E. nemal odkiaľ vedieť. O vine obvineného JUDr. S. S. niet rozumných pochybností, rovnako ako aj o vine obvineného Z. P., ktorého firma Slanské lesy, s.r.o., ukoristila zložitými prevodmi odobrenými notárskymi zápisnicami, vyhotovenými obvineným JUDr. U. X., zaznamenaných v katastri nehnuteľností obvineným JUDr. S. S., majetok Lesov SR, š. p., a iných subjektov v hodnote stoviek miliónov Sk.

Vzhľadom na uvedené prokurátorka navrhuje Najvyššiemu súdu SR, aby zrušil napadnutý rozsudok podľa § 258 ods. 1 písm. b), písm. d) Tr. por. č. 141/1961 Zb. účinnom do 31. decembra 2005 a podľa § 259 ods. 1 Tr. por. uložil krajskému súdu, aby vec znovu prejednal a rozhodol. Odvolania obžalovaných Z. P. a JUDr. S. S. zamietnuť.

V dôvodoch odvolania splnomocnenkyňa (ďalej len JUDr. P. K.) poškodenej Slovenskej republiky - Lesy, š. p., podľa § 245, § 246 ods. 1 písm. d), ods. 2 Tr. por. navrhla, aby súd s poukazom na to, že odvolanie podáva vo veci aj prokurátor, zrušil rozsudok prvého stupňa podľa § 258 ods. 1 písm. d), písm. e), písm. f) Tr. por. a tomuto prikázal vo veci znovu konať a rozhodnúť. V ňom tvrdí, že výrok o

treste na základe vykonaného dokazovania je nesprávny u p. Z. P. a JUD. S. S. a takisto je nesprávny výrok rozsudku o oslobodení obžalovaného JUDr. U. X..

Výrok o zhabaní veci podľa § 73 ods. 1 písm. d) Tr. zák. č. 140/1961 Zb., ktorým súd zhabáva pozemky, t. č. vo vlastníctve spoločnosti Slanské lesy, s.r.o., zapísané na LV č. XXX, k.ú. H. K., LV č. XXX, k.ú. C., LV č. XXX, k.ú. K. D., ako aj pozemky na LV č. XXX, k.ú. K. H. Z. zapísané do vlastníctva spoločnosti Slanské Lesy, s.r.o., na základe vkladu N. je nepresný, a tým nevykonateľný.

V ďalšom rozvádza výrokovú časť napadnutého rozsudku z 02. februára 2015, sp. zn. 2 T 1/2008, ktorý bol zrušený uznesením Najvyššieho súdu SR z 24. novembra 2016, sp. zn. 1 To 11/2015, ako aj výrokovú časť rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 10. apríla 2019, v ktorom bol viazaný citovaným uznesením NS SR, ktoré nadobudlo právoplatnosť 24. novembra 2016, pričom o výroku o náhrade škody poškodenej strany Lesy SR už bolo rozhodnuté, pretože súd v civilnom konaní rozhodol, že vlastníkom nehnuteľností, o ktorých sa konalo, sú Lesy SR, š. p., Banská Bystrica v zmysle § 43 ods. 3 Tr. por.

Akceptujúc právny názor konajúceho súdu, že bol viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý vo veci rozhodol uznesením, sp. zn. 1 To 11/2015, neznamená, že vzhľadom na to, že sa odvolací súd dopustil nesprávnych konštatácií, pričom skutkové zistenia nesprávne uviedol v rozpore s dôkazmi, mal prvostupňový súd túto nezákonnosť akceptovať. Poukazuje pritom na tie pochybenia, s ktorými sa ústavný súd v podanej ústavnej sťažnosti z 13. marca 2017 nemohol vysporiadať, pretože v konaní ešte nebolo rozhodnuté, ale sa jednalo iba o zrušujúce rozhodnutie, teda na nezákonnosť v uznesení odvolacieho súdu, ktoré aj bližšie konkretizuje. Vytýka odvolaciemu súdu, že nezákonne preskúmaval rozhodnutie iného odvolacieho - sťažnostného senátu Najvyššieho súdu SR 2 To, ktorý zrušil uznesenie krajského súdu o zastavení konania pre jeho neprípustnosť. Doslova obhajuje postup tohto sťažnostného senátu 2 To, ktorý bol podľa nej spravodlivý a postup odvolacieho senátu 1 To, ktorý nebol zákonný, rozhodol aj nezákonne. Zo strany odvolacieho senátu došlo ku krivému obvineniu splnomocnenkyne a pracovníkov Štátnych lesov SR z toho, že ovplyvňovali svedka E. a ďalších svedkov, ktorí si plnili svoje povinnosti. Znalkyňa Ing. Novosadová konala ako znalkyňa kriminalistického ústavu PZ, ktorá na výkon svojej činnosti má zákonom predpísanú spôsobilosť, čo vyplýva z obsahu spisu, a preto tvrdenia odvolacieho senátu nemajú oporu, sú nepravdivé. Odvolací senát nevychádzal z obsahu spisu, ale iba z tvrdení obžalovaných, ktoré si nepreveril, či zodpovedajú vykonaným dôkazom, iba ich použil v ich prospech ako za preukázané, hoci pravdou je opak. Právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu v trestnom konaní (svedok F. H. odsúdený za trestný čin krivej výpovede a krivej prisahy v tejto veci) je záväzná aj pre porušovateľa, je neprípustné ho hodnotiť súdom, ktorý na to nemá už zákonnú možnosť iba preto, aby tak vykonal podľa tvrdenia obhajoby, ktorá je obsiahnutá v jeho odvolaní. Odkazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 28. februára 2019, sp. zn. 5 Co 289/2018, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Trebišov z 12. marca 2018, sp. zn. 10 C 47/2003, ktorým stanovil, že nehnuteľnosti uvedené a popísané v rozhodnutí, zapísané na LV č. XXXX, k.ú. T. R. patria do vlastníctva Slovenskej republiky, ide o lesné pozemky vo výmere cez 540 ha v hodnote okolo 5 miliónov Eur. Tieto nehnuteľnosti mala nadobudnúť p. H. N., občianka žijúca v USA, a to na základe notárskeho osvedčenia spísaného JUDr. X.. Rovnako odkázala aj na rozsudok Okresného súdu Stará Ľubovňa z 11. apríla 2006, sp. zn. 2 C 99/2004, kde opäť na základe notárskej zápisnice spísanej JUDr. X. v súčinnosti s JUDr. S. v prospech MUDr. B. X., ktorou deklaroval neexistujúci právny stav k vyše 700 ha lesných nehnuteľností.

Vo výroku o náhrade škody malo byť správne uvedené, že poškodenu stranou je Slovenská republika, ktorú zastupujú Lesy SR, š. p., Banská Bystrica a Slovenský pozemkový fond. Nezodpovedá skutočnosti, že rozsudkom, sp. zn. 14 C 565/1998, z 20. marca 2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 26. novembra 2013, sp. zn. 14 C 353/2013, bolo rozhodnuté, že výlučným vlastníkom nehnuteľností je Slovenská republika, pretože v časti nehnuteľností tak, ako na to poukážem, bola vylúčená na samostatné konanie, ktoré sa vedie na Okresnom súde Košice - okolie, sp. zn. 11 C 43/2012 a doposiaľ nebolo ukončené.

Neúplný je aj výrok krajského súdu v napadnutom rozsudku o zhabaní vecí, pretože ten mal znieť - súd zhabáva nehnuteľnosti toho času vo vlastníctve spoločnosti Slanské lesy, s.r.o., so sídlom Ruskovská 6, Trebišov, IČO: 31 700 900, ktoré sú zapísané na LV číslo, katastrálne územie s uvedením čísiel parciel, zapísaných do vlastníctva spoločnosti Slanské lesy, s.r.o., na základe osvedčenia o vydržaní vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam a vyhláseniam o nepeňažnom vklade N.-XXXX/XX.

K odvolaniu splnomocnenkyňa priložila jej vyjadrenia k odvolaniu obžalovaného Z. P., v ktorom uvádza, že vlastníckmi všetkých sporných nehnuteľností, pred spísaním notárskych osvedčení obžalovaným JUDr. U. X. a následným vkladom do katastra nehnuteľností bola Slovenská republika, o čom predložila listinné doklady svedčiacich o týchto právnych skutočnostiach. V trestnom konaní bol vypočutý vnuk pôvodného vlastníka grófa F. E.. Jeho starý otec F. E. vlastnil nehnuteľnosti vo Veľkostatku U. a Veľkostatku Q.. Tieto nehnuteľnosti boli zapísané na pôvodných pozemnoknižných vložkách v katastrálnom území K. a C.. Uvedené nehnuteľnosti prešli do vlastníctva štátu na základe zákona č. 215/1919 o zabratí veľkého majetku pozemkového a zákona č. 329/1920 Zb. o prevzatí a náhrade za zabraný majetok pozemkový. Svedčia o tom listinné doklady: Dohoda o prevzatí z 20. apríla 1934 a protokolov z 21. apríla 1934, č. j. 50-150/1934, a Dohody o prenajímačnej cene z 20. apríla 1934, vrátane protokolov č. 1 a č. 2 z 21. apríla 1933 pod č. 50/150/34-II/4, o prevzatí nehnuteľností v rámci poštátňovanej akcií lesnej do vlastníctva Československého štátu pre podnik Štátne lesy a statky. Tieto nehnuteľnosti boli prevzaté štátom s účinnosťou a dňom prevzatia k 01. máju 1933. Z týchto dohôd je zrejmé, že vlastníka veľkostatku F. E. požiadal, aby celá prenajímačnej cena nehnuteľností Veľkostatku U. mu bola vyplatená v hotovosti. K tomu uviedol, že: Vzhľadom na to, že sa jedná o maďarského štátneho príslušníka a z dôvodu vykonávania pozemkovej reformy na jeho majetku, žiadnej žaloby u Medzinárodného rozhodcovského súdu nepodá, ohľadne prenajímačnej ceny, ktorá bola dohodnutá na 2 767 543,- Kč. Ďalší dôvod je ten, že likviduje celý svoj majetok na území Československej republiky a podpísaním dohody o prenajímačnej cene vychádza v ústrety Ministerstvu pôdohospodárstva. Celú túto akciu vykonáva preto, lebo kupuje iný veľkostatok v Maďarsku. Požiadal, aby obidve splátky dohodnuté so štátnym pozemkovým úradom boli poukázané Národnej banke v Prahe na meno F. E. tak, aby Uhorská národná banka s týmto obnosom mohla voľne disponovať. Táto cena bola grófovi F. E. aj vyplatená, čo je zrejmé z potvrdení jednotlivých bánk. Prevzatie týchto nehnuteľností štátom potvrdzuje aj prvotná lesná hospodárska osnova Správy štátnych lesov Slanec 1934-1943, z ktorej vyplýva, že lesohospodársky plán bol vyhotovený v prospech vlastníka Československej republiky a jej správcu. To znamená, že Z. M. nikdy nemohla užívať predmetné nehnuteľnosti prostredníctvom svojej matky a gróf E. takúto skutočnosť nemohol potvrdiť, pretože lesný hospodársky plán sa vydával iba vlastníkovi nehnuteľností. Zo zoznamu je zrejmé, že medzi zamestnancami, ktorí pracovali na veľkostatku 17. apríla 1929 v prospech grófa E., sa nenachádza žiadna Z. M.. Identifikáciou jednotlivých parciel vykonaných v procese občianskoprávného konania je preukázané, že parcely uvedené ako pôvodné, zapísané v pozemnoknižných vložkách, nie sú parcelami z týchto vložiek, ale boli prevzaté z protokolov o vykonaní pozemkových úprav, ktoré sa v jednotlivých katastrálnych územiach, ktorých sa notárske osvedčenia týkajú, vykonali v rokoch 1996 až 1997. Nič nebránilo Z. M., aby na výzvu pozemkového úradu si svoj nárok uplatnila, čo sa nestalo a pozemkové úpravy vyznačili vlastníctvo z pozemnoknižných vložiek na vlastníka Slovenskú republiku. V roku 1998 pred spracovaním notárskych osvedčení, boli spracované geometrické plány, ktoré sú v spise a jednotlivé parcely, ktoré boli pôvodne zapísané na liste vlastníctva SR prečíslované, a tak uvedené do notárskych zápisníc. Podrobným vyhodnotením týchto parciel bolo príslušnou geodetickou organizáciou zistené (listinným dôkazom disponujú), že časť parciel, ktorá sa týka katastrálneho územia K. D., H. K., K. H. Z., nepatrili nikdy do vlastníctva grófa E., ale tieto parcely - nehnuteľnosti boli vo vlastníctve rodiny U.. Nepravdivý je aj údaj v notárskej zápisnici, že v minulosti rodina U. mala ústnou zmluvou tento majetok darovať E.. Protokol a súpis parciel z 11. októbra 1929 určený k prevzatíu štátnemu pozemkovému úradu pre prídel Ministerstva hospodárstva z Veľkostatku K., je zrejmé, že predmetom toho bolo skutočné prevzatie v osobitnej časti uvedených nehnuteľností od pôvodných vlastníkov na príkaz štátneho pozemkového úradu z 23. septembra 1929, č. j. 117436/29-II/3, schváleného Prezidiom štátneho pozemkového úradu, č. j. 36285/29pres. Prevzatie a odovzdanie sa uskutočnilo na Veľkostatku K. a vlastníkom sa stala Československá republika. Prepustené nehnuteľnosti, ktoré boli zo záboru podľa § 11 z. č. 329/1920 Zb. ponechané rodine U., boli následne nariadením SNR č. 104/1945 Zb. v znení nariadenia č. 64/1946 skonfiškované. Ďalšia časť

nehnutelností, podľa identifikácie bola neknihovaná, a teda podľa práva platného v minulom období predovšetkým podľa uhorského práva platného na Slovensku a Podkarpatskej Rusy, tieto patrili zo zákona štátu. Neobstoja preto tvrdenia obžalovaného Z. P., že žiadna škoda štátu nevznikla a že súdia vlastníka pozemkov.

Vyjadrením zástupkyne poškodenej Slovenskej republiky k vyjadreniu obžalovaného JUDr. U. X., vyvracia obhajobu tohto obžalovaného a posudzuje zákonnosť jeho oslobodenia. Bráni sa, že by ovplyvňovala svedka E. a objasňuje účel stretnutia s týmto svedkom. Opätovne hodnotí zákonnosť zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu.

Obžalovaný JUDr. S. S. prostredníctvom obhajcu JUDr. Štefana Hajdu v dôvodoch odvolania, ktoré podal proti výrokom o vine a treste. Výrok o vine považuje za ničím nepodložené tvrdenie, pretože nebol preukázaný žiaden právne relevantný dôkaz, z ktorého by vyplývalo takéto konštatovanie. Zo spisu nevyplýva, že by sa mal dohodnúť s obžalovaným P. a ani to, aby nejakým konaním pôsobil na F. E.. V priebehu roka 1997 svedka E. nepoznal a ani sa s ním nekontaktoval, čo potvrdili aj svedkovia vypočutí na hlavnom pojednávaní E. a Q.. Ničím nepodložené je aj tvrdenie, že mal vypísať návrh na povolenie nepeňažného vkladu z 29. júna 1998, alebo sa mal na tom podieľať. Z dokazovania bolo preukázané, že všetky podklady týkajúce sa návrhu spoločnosti Slanské lesy na povolenie nepeňažného vkladu spracoval v písomnej forme JUDr. N., ktorý to vo výsluchu 03. - 04. mája 2013, ako svedok potvrdil. Namietol právnu kvalifikáciu skutku ako trestný čin podvodu, pretože nebolo preukázané, aby na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu, alebo využil niečí omyl a takýmto konaním spôsobil škodu na cudzom majetku. V priebehu dokazovania to nebolo preukázané. Obžaloba proti nemu bola postavená na svedeckej výpovedi E., ktorý bol viackrát vypočutý. Výsluchmi svedkov D., E., M. bolo preukázané, že 07. januára 1998 nebol na Notárskom úrade vo Veľkých Kapušanoch, ale v doobedňajších hodinách toho dňa bol v Sečovciach a následne Košiciach. Deň predtým 06. januára 1998 zháňal súčiastky na svoje vozidlo. Svedok E. zase uviedol, že toho dňa on svedka E. viezol do Veľkých Kapušan k notárovi. Nemal žiadne vedomosti o spisovaní notárskej zápisnice a jej obsahu. Nedopustil sa preto trestných činov podvodu a falšovania a pozmeňovania verejnej listiny úradnej pečate a úradnej uzávery v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 5, § 176 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. V konečnom dôsledku to potvrdila výpoveď svedka E. a listiny, zmluvy, overovanie podpisov a pod. a tieto ničím nesvedčia v prospech takého jeho konania. Neodôvodnené je tvrdenie prvostupňového súdu, že sa mal dopustiť spolupáchateľstvom trestného činu podľa § 9 ods. 2 k § 176 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb., pretože spolu s Z. P. vedeli, že podpisy Z. M. nie sú pravé. On žiadne verejné listiny nefalšoval, nemenil ich obsah v záujme toho, aby boli použité ako pravé, ani ich ako pravé nepoužil. V tomto smere je napadnutý rozsudok nezrozumiteľný a nepreskúmateľný, výrok a odôvodnenie nie sú v súlade.

V dôvodoch odvolania samotným obžalovaným JUDr. S. S. je navyše poukázané na to, že z výpovedí svedkov Q., E., E., H. a L. Z. vyplýva, že Q. a E. boli osobami, ktoré chodili a zisťovali okolnosti okolo E., pre neho určite nie, lebo ich nepozná a o ich aktivitách nemal žiadnu vedomosť. Preto nemôžu byť dôkazy o jeho účasti na dohode s P., ktorý aj s E. pozvali E. na Slovensko, kde nadviazal s ním priamy kontakt. Svedok M. uviedol, že svedok E. vedel, na čo prišiel na Slovensko s úmyslom doriešiť nejaké veci, a preto zostal na Slovensku aj 07. januára 1998. Podľa výpovedí 06. apríla 1998 sa E. s M. stretli s Q. a E. a navštívili Z. M. a vo večerných hodinách toho dňa na zavolanie P. sa stretol prvýkrát s E. a M. v reštaurácii Tokaj v Trebišove. Svedok E. často menil výpovede, dokonca chcel zavádzať, ako išiel do V. E., zámerne tvrdil, že ho JUDr. S. niesol svojim vozidlom, ale svedok M. vypovedal, že E. išiel svojim autom a s ním išiel E.. Svedecké výpovede dokazujú, že svedok E. nehovorí pravdu, napriek tomu mu súd uveril bez toho, aby zobral do úvahy aj vplyv na svedka osobami, ktoré ho navštevovali zámerne ako aj iné s tým súvisiace dôkazy, o častom menení výpovedí aj ohľadne nehnuteľností a ich výmery v notárskej zápisnici zo 07. januára 1998, v ktorej však výmery nie sú uvedené. Zo žiadnych dôkazov predložených prokuratúrou a vykonaných súdom nevyplýva akákoľvek jeho účasť na príprave alebo akomkoľvek úkone notárskych zápisníc z 19. februára 1998, pri ktorých mal byť obžalovanými P. a S. využitý vysoký vek a nepriaznivý zdravotný stav Z. M.. Namietal, že takéto notárske zápisnice by neboli zápisu schopné do katastra, ak by v nej neboli identifikované nehnuteľnosti na stav katastra

nehnutelnosti. Nepostačuje iba pripojenie identifikácii k notárskej zápisnici. Medzi notárskymi zápisnicami nie je taká, ktorá by sa týkala katastrálneho územia C., čo dokazuje, že nemal ani dôvod využívať vysoký vek Z. M. pre iné katastrálne územia. Z. M. bola na katastri niekedy koncom februára 1998 a po doručení podkladov na identifikáciu bola jej požiadavka akceptovaná. Účel identifikácie smeroval podľa neho na poľovníctvo a nie na osvedčenie o vydržaní, pričom zákon nestanovuje žiadateľovi uvádzať a katastru právo zisťovať účel. Pokiaľ ide o zistenie prvostupňového súdu, že on požiadaval o urýchlené vykonanie záznamového konania a inštruovať, ako majú záznamy zapísať, nie je to v súlade s výpoveďami svedkov. Vkladovú listinu N. XXXX/XX súvisiacu s okresom Košice - okolie nechal na katastri v Košiciach a bolo ich vecou ako a do ktorého registra zapíšu listinu, nevie, kto zapísal nesprávne túto vkladovú listinu do registra T. XXXX/XX, hoci mala byť zapísaná do registra V (Q. určite nie, lebo ona nespravovala registre V a Z.). Podľa znenia katastrálneho zákona (KZ) aj v roku 1998 ako aj dnes, listiny s povoleným vkladom mali a majú špeciálny právny režim, nepatrili a ani v súčasnosti nepatria do oblasti verejnej listiny na zápis do KN podľa KZ. Nemalo sa postupovať pri zápise podľa praxe, ale zákona. Pri listine V XXXX/XX preto nebolo možné vykonať zápis do KN v Košiciach ako záznamovú listinu. Podľa napadnutého rozsudku listina V XXXX/XX ako Z XXXX/XX sa zapísala na katastri v Košiciach - okolie v čase od 02. do 10. júla 1998, čo neovplyvňoval, v Trebišove vkladová listina V XXXX/XX sa zapísala až 10. augusta 1998. Nesprávne je aj rozhodnutie o odkázaní poškodených strán na konanie vo veciach občianskoprávných.

Vo vyjadrení k zrušujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu z 24. novembra 2016, okrem toho poukázal aj na neprocesné okolnosti rekognície jeho osoby svedkom E., k jeho neúčasti pri spísaní notárskej zápisnice 07. januára 1998 u notára JUDr. X. vo Veľkých Kapušanoch a k nájdeniu vecí pri prehliadke jeho bytu.

K odvolaniu prokurátora tento obžalovaný vo vyjadrení uviedol, že vykonanými dôkazmi nebola preukázaná jeho vina, z dôvodov už vyššie uvedených a navrhol odvolanie prokurátorky zamietnuť. K tomu priložil aj záznam o kontrole Katastrálneho úradu v Košiciach.

Obžalovaný k odvolaniu splnomocnenkyne poškodenej Slovenskej republiky, Lesy SR, š. p., Banská Bystrica a Slovenského pozemkového fondu, okrem iného uviedol, že JUDr. K. P. nesporne na prvom hlavnom pojednávaní v roku 2009 jasne deklarovala, že náhradu škody za právnické osoby, za ktoré koná v trestnej veci, si neuplatňuje, pretože podala civilnú žalobu, ktorú mohla schopne kedykoľvek doplniť v tom čase. V tzv. odvolaní si uplatňuje niečo, čoho sa vopred vzdala v celom rozsahu. To, že si neschopne uplatnila nárok na náhradu v civilnej veci, predsa nemôže byť na ujmu žalovaných.

Navrhol, aby ho Najvyšší súd SR oslobodil spod obžaloby, alternatívne, aby zrušil napadnutý rozsudok a uložil krajskému súdu, aby vec znovu prejednal a rozhodol.

V odôvodnení odvolania obžalovaný Z. P., prostredníctvom obhajcov JUDr. Ľubomíra Hreždoviča a JUDr. Jozefa Oleja, obdobne ako v odvolaní proti prvému rozsudku, uviedol, že s nateraz napadnutým rozsudkom nesúhlasí, a to s výrokom o vine a treste. Skutkový záver súdu, že mal podniknúť určité konanie v úmysle zabezpečiť získanie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam vo svoj prospech a v prospech jeho obchodnej spoločnosti pre účely podnikateľskej činnosti, je nesprávny. V čase, keď sa nehnuteľnosti nachádzajúce sa v katastrálnych územiach H. K., K. D., Slanské H. Z., K. a C. stali vlastníctvom obchodnej spoločnosti Tikard, s.r.o., Beša, ktorá zmenila názov na obchodnú spoločnosť Slanské lesy, s.r.o., nebol s touto spoločnosťou v žiadnom vzťahu. Spoločnosť Tikard, s.r.o., nadobudla formou prevodu obchodného podielu Z. M. a zvýšila v nej základné imanie a zároveň sa zaviazala vložiť do spoločnosti nepeňažný vklad v podobe nehnuteľností v kat. územiach vyššie označených, čo potvrdzujú zmluva o prevode obchodného podielu, zápisnica z valného zhromaždenia spoločnosti a ďalšie listinné dôkazy ako aj výpovede svedkov JUDr. A. N. a R. R.. Vyššie uvedenému rozhodnutiu Z. M. malo predchádzať obdobie druhej polovice r. 1997 a prvej polovice r. 1998. Ide o udalosti spočívajúce v návšteve F. E. na Slovensku, na čom nemal žiadnu účasť. S grófom sa pritom stretol náhodne na jazere Izra v Slanských vrchoch. Tvrdenie súdu, že sa mal aj určitým spôsobom podieľať na tom, aby sa F. E. začal zaoberať aj vlastníckymi vzťahmi k týmto nehnuteľnostiam, nie je

pravdivé. Gróf sa sám rozhodol navštíviť Z. M. a vysporiadať záväzky jeho rodiny voči rodine R., čoho sa on nezúčastnil. Nezúčastnil sa ani stretnutia F. E. u notára JUDr. U. X. 07. januára 1998 vo Veľkých Kapušanoch, kde boli spísané notárske zápisnice č. N, Nz 1/98, na čom sa nepodieľal. Nevytváral obsah, skutkové okolnosti a ani právne závery týchto zápisníc. Na spísaní ďalších notárskych zápisníc uvedeným notárom 19. februára 1998 č. N, Nz 60/98, N, Nz 61/98, - N, Nz 65/98, ktorým notár osvedčil vyhlásenie Z. M. a skutočnosti preukazujúcich vydržanie vlastníckeho práva na základe toho, že Z. M., rod. R. bola potomkom - nemanželskou dcérou grófa F. E., ktorý zomrel v r. 1936, sa taktiež nijakým spôsobom nepodieľal. Notára JUDr. U. X. vtedy nepoznal. V mesiaci jún 1998 skutočne nadobudol obchodný podiel Z. M. v spoločnosti Tikard, s.r.o., ktorá zmenila obchodný názov na Slanské lesy, s.r.o., so sídlom v Trebišove, čo sa jednoznačne uskutočnilo. Tým sa stal konateľom tejto spoločnosti a jeho povinnosťou bolo nechať zapísať zmeny v spoločnosti do obchodného registra Okresného súdu Košice I, čo vykonal.

Pochybnosti ohľadne týchto skutočností pretrvávajú. Doposiaľ nebolo nespochybniteľným spôsobom (napr. DNA) zistené, či Z. M. bola, alebo nebola biologickým potomkom F. E. st. (zomrelého v r. XXXX), či F. E. st. daroval, alebo nedaroval nehnuteľnosti Z. M., prípadne jej matke, a to bez ohľadu na to, či by išlo o dar - satisfakciu za morálny poklesok alebo o prejav vďačnosti za službu matky Z. M. na panstve rodiny E. a o aký rozsah daru a jej formu išlo. Je nepochybné, že Z. M. sa narodila XX. H. XXXX a F. E. st. zomrel v r. XXXX. O darovaní nehnuteľností mala byť spísaná darovacia listina, ktorá sa mala stratiť (počas II. svetovej vojny pri prechode frontu) a práve preto malo dôjsť k spísaniu notárskych zápisníc osvedčujúcich vyhlásenia F. E. a Z. M. Nepravdivosť týchto skutočností opäť nebola vyvrátená. Nebol objektívne preukázaný alebo vyvrátený rozsah daru, teda či už druh alebo výmera nehnuteľností, ktoré boli, resp. mohli byť predmetom daru. V tej súvislosti považuje zdôrazniť nepresvedčivosť a rozporupnosť výpovedí svedka F. E., ktorý svoje výpovede modifikoval podľa aktuálneho stavu a vývoja trestného konania, pričom rozporupnosť jeho výpovede je dokumentovaná aj inými dôkazmi. Rozporupnosť, nepresvedčivosť, ba dokonca nepravdivosť výpovedí F. E. je vyvolaná kombináciou určitej archaickej nostalgie na hrdosť vlastného rodu a tiež určitej opatrnosti a obavy z následkov, ktoré by mohli viesť k zneváženiu stavu a povesti šľachtického rodu v prípade, že by bola kladná odpoveď na vyššie nastolené otázky.

Je nenáležité sa v rámci dokazovania zaoberať skutočnosťami týkajúce sa roku 1994, kedy som sa mal pokúšať privatizovať nejaké nehnuteľnosti a aby tieto zistenia boli v jeho neprospech ako protiprávne konanie. Taktiež bez dôkazného základu sa táto trestná vec dala do súvislosti s reštitúciou pozemkov H. N., čo bolo prokurátorom právoplatne zastavené, pričom táto reštituentka konštatovala, že bola manipulovaná orgánmi činnými v trestnom konaní alebo inými osobami, ktoré jej úmyselne podkladali nesprávne informácie a tvrdenia.

Hlavnými postavami vo veci sú F. E. a Z. M., ktorá v čase začatia trestného stíhania bola nebohá, preto absentuje jej výpoveď. Nepochybné však je, že hoci išlo o osobu v relatívne vyššom veku a s vekom súvisiacim zdravotným stavom, nebola zbavená spôsobilosti na právne úkony a ani takú spôsobilosť nemala obmedzenú, preto sú polemiky o platnosti či neplatnosti jednotlivých právnych úkonov ňou uskutočnených v tomto trestnom konaní úplne irelevantné. Niektorí svedkovia v tejto súvislosti dokazovali, že v osobe Z. M. išlo o jednoduchú dedinskú ženu a iní svedkovia tvrdili, že bola orientovaná, dokázala si svoje záležitosti vybaviť, čo v konečnom dôsledku pre rozhodnutie súdu znamená, že nebola preukázaná neschopnosť menovanej realizovať kroky k právnym úkonom podstatným pre rozhodnutie v tejto veci. Svedok X. R. vypovedal, že Z. M. robil šoféra, vozil ju po rôznych úradoch, okrem iného ju vozil aj k notárovi. Neobstojí záver krajského súdu, že tvrdenia JUDr. A. N. môžu byť pravdivé, avšak sama Z. M. nerobila úkony z vlastnej vôle, ale práve pod jeho vplyvom. Na taký záver niet dôkazu a niet dôkazu ani o tom, že mal byť na postupe ohľadne spisovania notárskych zápisníc s F. E. dohodnutý s obžalovaným JUDr. U. X., ktorého do roku 1998 nepoznal, nemal žiadny dôvod nasmerovať F. E. ku konkrétnemu notárovi. O výbere notára svedčia výpovede JUDr. A. N., A. Q. a čiastočne aj samotného E.. Svedkyňa B. D. jednoznačne potvrdila prítomnosť Z. M. 16. júna 1998 na notárskom úrade za účelom spísania notárskych zápisníc. Žiadnym právne účinným aktom nebolo rozhodnuté o platnosti či neplatnosti jej jednostranných či dvojstranných právnych

úkonoch. V tomto smere je potrebné zachovať potrebnú mieru exaktnosti a vzhľadom na závažnosť posudzovanej problematiky vychádzať z faktov a nie z dohadov, úvah, domniek a pod.

Súd prvého stupňa mal preukázaný, na základe vykonaného dokazovania, len jeden nespochybniteľný fakt, skutočnosť, že sa stal konateľom obchodnej spoločnosti Slanské lesy, s.r.o., Trebišov a následne v nej nadobudol obchodný podiel. Svedčia o tom notárske zápisnice N, Nz 241/98 z 29. júna 1998. Vierohodnosť vzniku týchto zápisníc potvrdili svedkyne M. F., B. D. a nepriamo D. E.. Po nadobudnutí tohto právneho postavenia úplne legálne vykonal úkony súvisiace so zmenami v spoločnosti a ešte za života Z. M., konkrétne 02. júla 1998 podal návrh na zápis zmien v spoločnosti do obchodného registra Okresného súdu Košice I, čo je zrejmé z výpovedí svedkov tohto registra JUDr. E., N. O., B. N., Mgr. C. D. atď., a tiež z právoplatného uznesenia o zápise zmien v tejto spoločnosti. Riešenie pravosti podpisov Z. M. prostredníctvom znaleckých podpisov z oblasti písmoznalectva, resp. grafológie je vo vzťahu k obžalovanému P. skutkovo irelevantné. Je dôležité, že znalecké posudky z uvedeného odboru sú značne rozdielne, avšak nebol prijatý záver, že by tieto podpisy nahrádzal, alebo falšoval Z. P..

Nesprávnosť skutkových záverov prvostupňového súdu vyplýva aj z toho, že poškodení - Slovenský vodohospodársky podnik, š. p., Banská Štiavnica, obec Byšta, Z. R. a Z. R., nevykonali žiadne právne kroky k zmene právneho stavu ohľadne zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v prospech spoločnosti Slanské lesy, s.r.o. Príznačné je tiež, že ani poškodená strana Lesy SR, š. p., zastúpené JUDr. P. K. neuplatnili nárok na náhradu škody s poukazom na občianske súdne konanie, v ktorom sa riešila otázka určenia vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam. Samotné Lesy SR, š. p., Banská Bystrica v žalobe na Krajský súd, sp. zn. 3 S 197/2011, z 10. októbra 2011 uviedli, že „právny stav vecí je teraz taký, že lesné nehnuteľnosti a iné pozemky doteraz obhospodaruje štátny podnik Lesy SR, pričom k vydaniu týchto nehnuteľností, ktoré sú predmetom tohto rozhodnutia (pozn. ide o nehnuteľnosti, vlastníkom ktorých sú podľa listu vlastníctva Slanské lesy, s.r.o.) zo strany štátneho podniku nedošlo“. Slovenský vodohospodársky podnik, š. p., Banská Štiavnica v priebehu konania písomne súdu oznámil, že nie je poškodenou stranou, pretože nemá žiadny vlastnícky vzťah k nehnuteľnostiam, ktoré sa ho mali týkať, hoci prvostupňový súd vo výrokovej časti rozsudku označil aj tento subjekt za poškodenú stranu. Starosta za poškodenú Obec Byšta, v postavení svedka spochybnil vlastníctvo k parcele, ktorá je uvedená vo výrokovej časti rozsudku, nakoľko vlastníctvo k nej nikdy nebolo zapísané v kat. nehnuteľností na štát, a to ani ako právneho predchodcu obce zastúpeného vtedajším Okresným národným výborom Trebišov. Vo vzťahu k poškodenej rodine R., uviedol, že domnelá poškodená Z. R. v prípravnom konaní (na hlavnom pojednávaní ju zastupoval A. C.) vypovedala, že nemá vedomosť o tom, že by jej manžel vlastnil takú nehnuteľnosť - parcelu, ktorá sa uvádza v obžalobe a v súčasnosti v rozsudku súdu prvého stupňa. Ide o nesprávne skutkové závery krajského súdu, ktoré sa odzrkadlili v právnom posúdení veci a samotnom rozsudku.

Výpoveď svedka F. E. je plná rozporov, nepresvedčivých tvrdení, zmätočných vyhlásení a skreslených údajov. Na hlavnom pojednávaní jeho tvrdenia vyvrátil jeho veľmi dobrý priateľ svedok P. H.. Je však veľmi dôležité vziať na zreteľ, ako vznikla pôvodná výpoveď F. E. z prípravného konania, kde dokazoval, že ho v jeho bydlisku v Maďarsku navštívili 3 - 4 muži a jedna ženy, ktorí ho požiadať, aby prišiel na územie Slovenska riešiť otázky v súvislosti s výkonom práva poľovníctva. Keď docestoval, tak už sa neriešilo poľovníctvo, ale bol vyzvaný uvedenými osobami, aby spochybnil svoje vlastné vyhlásenie obsiahnuté v notárskej zápisnici obžalovaného JUDr. U. X. č. N, Nz 1/98 zo 07. januára 1998. Stalo sa tak po štyroch hodinách presvedčania s tým, že svedok U. U. v prípravnom konaní vypovedal, že podrobný rozhovor s grófom F. E. viedla JUDr. P. K.. Je nepochybné, že grófa E. kontaktovali pracovníci Štátnych lesov Košice, teda Ing. U. U., Ing. S. A., Ing. S. D., Z. C., a to či už osobne alebo prostredníctvom riaditeľov lesov na území Maďarska Dr. F. O.. Takto kontaktovali aj súrodencov F. E., konkrétne N. a C. E.. Vznikajú teda závažné pochybnosti o objektivite výpovede grófa F. E., tým pádom o objektivite celého vyšetrovania a súd prvého stupňa nesprávne vyhodnotil výpoveď F. E., na základe jeho výpovedí rozhodol o vine a treste. Zdôrazňujem, že na hlavnom pojednávaní nebola vykonaná konfrontácia medzi F. E. a svedkom A. H., hoci ho súd za týmto účelom predvolal. Výpoveď A. H. je podstatná aj v kontexte výpovede svedka P. H. a zásadným spôsobom vyvracia pravdivosť tvrdení F. E. o obsahu návštevy pracovníkov lesov a jeho následným výsluchom na

Slovensku. Výpovede svedka F. E. vyvracajú aj svedkovia C. E. a A. Q., ktorí nemali žiadny záujem na priebehu a výsledku tejto veci, a preto výpovede svedka F. E. vôbec nemožno pokladať za objektívne a na nich rozhodnúť o vine a treste ohľadne jeho osoby.

Krajský súd v nateraz napadnutom rozhodnutí v plnom rozsahu ignoroval pokyny odvolacieho senátu a uplatnením zásady ultima ratio sa vôbec nezaoberal, rovnako ani z čl. 6 ods. 1 Dohovoru, hoci to vyplynulo z uznesenia Ústavného súdu SR z 12. novembra 2014, ale tiež z Nálezu Ústavného súdu SR z 01. apríla 2009, sp. zn. I. ÚS 402/2008 (bod 33) a z odlišného stanoviska sudcu vo veci pod sp. zn. II. ÚS 294/2010, ako aj z uznesenia, sp. zn. IV. ÚS 55/2009, z 19. februára 2009, Nálezu zo 14. decembra 2011, sp. zn. I. ÚS 316/2011, a napokon aj z uznesenia odvolacieho súdu z 24. novembra 2016. V tej súvislosti poukázal aj na judikatúru v ČR - Nálezy z 28. apríla 2010, sp. zn. I. ÚS 541/2010, a 29. apríla 2004, sp. zn. IV. ÚS 469/2002. Okrem toho v odvolaní poukázal aj na rozhodovaciu prax OČTK o zastavení trestného stíhania, prípadne o odmietnutí trestného oznámenia, napr. uznesenia KP Bratislava, sp. zn. 2 Kv 88/2004, 2 Kn 2540/2005, KP Banská Bystrica, sp. zn. Kv 30/2011, uznesenia OP Bratislava III, sp. zn. 1 Pv 113/2010, OP Prešov, sp. zn. 2 Pv 860/2011, OP Ružomberok, sp. zn. 1 Pv 115/2011, a OP Pezinok, sp. zn. 298/2008. Týka sa to taktiež rozhodnutí súdov - OS Pezinok, sp. zn. 3 T 62/2008 a sp. zn. 1 T 219/2008, OS Bratislava IV, sp. zn. 2 T 90/2010. Pripomenul aj názor P. Šamku v článku „Princíp ultima ratio“ z Justičnej revue 65, 2013, č. 2, s. 174 - 183.

Je nepochybné, že v jeho veci ide o bežný - typicky občiansko-právny spor, čoho dôkazom je, že sa viedlo občiansko-právne konanie na súde o určení vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam a štát - poškodený si náhradu škody v trestnom konaní ani neuplatnil práve z uvedeného dôvodu. Je tiež nepochybné, že výsledkom tohto občiansko-právneho konania je už právoplatné rozhodnutie súdu, ktorým sa určilo vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam v prospech poškodenej strany.

V napadnutom rozsudku je výrok o zhabaní veci, ktorým súd podľa § 73 ods. 1 písm. d) Tr. zák. č. 140/1961 Zb. zhabal pozemky, t. č. vo vlastníctve spoločnosti Slanské lesy, s.r.o., zapísané Výroku predchádzal nezákonný procesný postup súdu, nakoľko ten po návrhu prokurátorky na zhabanie veci mal o tom informovať konateľa spoločnosti a umožniť mu, aby v postavení zúčastnenej osoby mohol uplatniť svoje práva podľa § 42 Tr. por. č. 141/1961 Zb., čo sa nestalo. V čase vynesenia rozsudku nebol konateľom uvedenej spoločnosti, nakoľko pred 5 rokmi sa vzdal pozície konateľa a tiež spoločníka, čo je možné overiť v obchodnom registri. Tomuto rozsudku vytýka aj to, že škodu uvádza v slovenských korunách, hoci bolo potrebné vyjadriť to aj v eurách, na základe zákona o menovej konverzii koruny na euro. Nesprávne je odôvodnené aj uloženie trestov odňatia slobody s ich podmieneným odkladom, čo nezodpovedá výrokovej časti o trestoch. Obdobne je chybné označený aj Notársky úrad JUDr. U. X. so sídlom v Trebišove, správne malo byť uvedené vo Veľkých Kapušanaoch.

V doplnenom odvolaní z 22. júla 2019 obžalovaný Z. P. namieta, že v jeho veci, na jeho návrh nedošlo k zastaveniu trestného stíhania, trvá na námietke zaujatosti zo 14. marca 2019 (ohľadne zmeny člena senátu bez súhlasu obžalovaných, § 219 ods. 2 Tr. por. č. 141/1961 Zb.) a v jeho veci v prípravnom štádiu konal nepríslušný OČTK. Lesy Slovenskej republiky vystupujú ako poškodený subjekt, pričom časť nehnuteľností im bola vrátená v rámci občiansko-právneho konaní a časť nehnuteľností je stále vo vlastníctve Slanských lesov, s.r.o., kde nie je spoločníkom ani konateľom. Pokiaľ ide o tú časť lesov a pozemkov, nehnuteľnosti boli v minulosti vo vlastníctve pôvodných vlastníkov - súkromných osôb a nikdy neboli vo vlastníctve štátu. Až pri vykonaní ROEP koncom 90 rokov boli zapísané na neznámych vlastníkov. Aj pri ROEP správne orgány porušili zákon, ak bez akéhokoľvek rozhodnutia odňali vlastnícke právo pôvodným vlastníkom. Neboli dodržané právne predpisy pri ROEP, hrubým spôsobom boli porušované a nezákonným spôsobom bolo vo veci rozhodnuté. Lesy SR nemôžu byť vlastníkom, správcom nehnuteľností a ani štát nemôže byť vlastníkom nehnuteľností, pretože nebol dodržaný intabulačný princíp a zápis nehnuteľností na štát. K tomu pripojil rozhodnutie Ústavného súdu ČR. Súd vyčíslil spôsobenú škodu na nehnuteľnostiach a poškodené strany odkázal na konanie vo veciach občiansko-právnych - Obec Byšta a Z. R., hoci si včas a riadne nárok na náhradu škody neuplatnili, a to za situácie, keď svoj nárok spochybnili.

Uvedené skutočnosti a pochybenia zakladajú dôvody pre zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa postupom podľa § 258 ods. 1 písm. b) Tr. por., teda pre chyby, najmä pre nejasnosť, alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevyrovnal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a zastavenie trestného stíhania z dôvodu uplatnenia princípu ultima ratio.

Obžalovaný JUDr. U. X. vo vyjadrení z 29. júla 2019 k odvolaniu splnomocnenkyne JUDr. P. K. za poškodenú Slovenskú republiku - Lesy SR, š. p. uviedol, že tam uvedené tvrdenia sú nepravdivé, zavádzajúce, opakované hypotézy, domnienky, účelové spájanie vecí a osôb, ktoré nie sú preukázané vykonanými dôkazmi a naďalej prekračuje svoje práva, ktoré poškodenému Trestný poriadok dáva (§ 246 ods. 1 písm. d), ods. 2, § 43 ods. 2, § 44 ods. 3 Tr. por., § 46 ods. 3, ods. 4 § 564 ods. 4 Tr. por. č. 301/2005 Z.z.). V ďalšom poukázal na tvrdenia osočujúce rozhodnutie odvolacieho senátu, na prekračovanie kompetencii splnomocnenkyne v rámci vyšetrovania tejto veci (ovplyvňovanie svedka L. E. v Maďarku a na pojednávaní) a obhajovanie zákonnosti znaleckého posudku vypracovaného Mgr. Danielou Novosadovou, ohľadne určenia pravosti alebo nepravosti podpisov Z. M.. Napokon konštatoval, že splnomocnenkyňa účelovo argumentovala aj trestnou vecou MUDr. A. O., ktorá bola právoplatne rozhodnutá rozsudkom Špecializovaného súdu v Pezinku z 02. júla 2006, sp. zn. BB-4 TŠ 1/2005, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR z 24. apríla 2008, sp. zn. 2 Toš 41/2006.

Tento obžalovaný sa vyjadril 08. augusta 2019 aj k odvolaniu prokurátorky. V ňom poukázal na to, že prokurátorka tvrdí, že trestný čin bol spáchaný organizovanou skupinou, ktorej bol členom spolu s ďalšími dvoma obžalovanými, hoci na to neboli a nie sú ani v súčasnosti žiadne dôkazy. Organizovanú skupinu neuznal prvostupňový súd v prvom a ani v druhom rozsudku. Navyše ani v skutkovej vete obžaloby nie je uvedené, že skutok mal byť spáchaný organizovanou skupinou, ani to, ktoré osoby majú byť jej členmi. Prokurátorka ani v konaní pred súdom nenavrhol vykonať také dôkazy, ktoré by preukazovali organizovanú skupinu. Na to poukázal, rovnako aj obhajcovia, už v predchádzajúcom odvolaní, pričom jeho skutok ako obžalovaného notára separátne prvostupňový súd nepovažoval za trestný čin ani v prvom rozsudku, a už vôbec nie odvolací súd. Preto je logickým nonsensom, aby takýto skutok, ktorý separátne nie je trestným činom, pretože ide o bežnú notársku činnosť, bol trestným činom v spolupáchateľstve, dokonca vo forme organizovanej skupiny. Z jeho strany ako notára išlo iba o úkony, ktoré boli s účastníkmi urobené v súlade s ustanoveniami Notárskeho poriadku, Občianskeho a Obchodného zákonníka. Prokurátorka, ale aj prvostupňový súd pri prvom rozsudku vo vzťahu k nemu absenciu dôkazov, ktoré by preukazovali organizovanú skupinu alebo spolupáchateľstvo medzi ním a ďalšími obvinenými, preklenuli iba svojimi špekulatívnymi úvahami, bez uvedenia akýchkoľvek dôkazov na ich preukázanie tak, ako to konštatuje odvolací súd v zrušujúcom uznesení. Z predloženého množstva ďalších rozhodnutí vyšetrovateľov, prokurátorov aj súdov, ktoré obdobnú a aj rovnakú činnosť z hľadiska skutkovej podstaty jeho ako notára, ale aj účastníka v minulosti neposúdili ako trestný čin a došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu. Aj z odpovede a rozhodnutia o odmietnutí - neprístupnení informácii sčasti Ministerstva spravodlivosti z 25. júla 2018, č. 404/2018-142-I jednoznačne vyplýva, že túto notársku činnosť, t. j. osvedčenie vyhlásenia o vydržaní vlastníckeho práva, nemožno posudzovať ako trestný čin, lebo orgány činné v trestnom konaní ani v jednom prípade (okrem jeho prípadu) činnosť notára a účastníka účelovo nespojili v jedno konanie s úmyslom účelovo vykonštruovať organizovanú skupinu alebo spolupáchateľstvo. Prokurátorka tvrdí, taktiež bez akýchkoľvek dôkazov, že všetci traja obžalovaní sa dopredu dohodli na obohatení firmy Slanské lesy, s.r.o., ... pod vytvorením falošnej legendy o zatajenom obdarovanom nemanželskom dieťati grófa E. a že krajský súd má za preukázané, že svedok F. E. vyhlásenie o darovaní pozemkov jeho starým otcom svojmu nemanželskému dieťaťu, Z. M. neurobil; Svedok nevedel, aké čísla majú vložky, nepoznal ani rodné priezvisko Z. M. a dátum jej narodenia. Prokurátorka sa preto pýta, odkiaľ zobral za vyhlásené, za pravdivé skutočnosti v notárskej zápisnici N 1/98. Z týchto tvrdení prokurátorky vyplýva, že zámerne zavádza. Veď svedok L. E. žiadal o prinavrátanie predmetných lesov do svojho vlastníctva, čo potvrdil aj svedok Ing. S. D. a čo prvostupňový súd uvádza aj v prvom rozsudku na str. 44 ods. 3 odôvodnenia a navštívil Z. M. v jej bydlisku, a teda musel mať údaje, ktoré prokurátorka uvádza ako neznáme pre svedka. Navyše platná notárska zápisnica N 1/98, spísaná so svedkom L. E., neobsahuje ani čísla listov vlastníctva, ani čísla parciel, ani ich výmeru, teda nehnuteľnosti sú bez bližšej identifikácie a konkretizácie. Najdôležitejšie je, ako to uvádza odvolací súd: Podstata skúmania bola v tom, či

vyhlásenie účastníka bolo, alebo nebolo zapísané podľa jeho vôle, nie či bolo, alebo nebolo pravdivé. Podstata činnosti notára je v tom, ako to vyplýva z predložených rozsudkov Najvyššieho súdu SR z 29. januára 2008 č. 2 Cdo 11/2007 a 21. decembra 2009 č. 4 M Cdo 24/2008. Svedok L. E. o obsahu notárskej zápisnice N 1/98 vedieť musel a táto bola spísaná podľa jeho vôle a prejavu. Notár nevykonáva a nemôže vykonávať dokazovanie na preukazovanie ani vlastníctva ani držby, jednoducho nemá na to ani právomoc, ani prostriedky podľa zákona, a preto nemôže vykonávať činnosti, ktoré má v právomoci vykonávať iba súd v rámci určovacej žaloby. Pre postup podľa § 63 Notárskeho poriadku neplatí zásada materiálnej pravdy, ale zásada formálnej pravdy, notár sa neriadi princípom oficiality ani vyšetrovacou zásadou. Otázku nespornosti možno prezumovať len na základe vyhlásenia účastníka, ktorý vyhlásenie o vydržaní pred notárom robí. Notár poskytuje dôkaz o zistení, ktoré vykonal a že to, čo je osvedčené, ak nie je dokázaný opak, sa zakladá na pravde (§ 134 O.s.p., § 3 ods. 4 Notárskeho poriadku). To že predmetné NZ vyhovujú formálnym zákonným kritériám inštitútu vydržania, priznáva aj obžaloba na str. 139 ods. 4. Prokurátorka tvrdí, že práve jeho konanie ako notára bolo pre spojenie medzi konaním obžalovaného M. P. a obžalovaného JUDr. P. S. rozhodujúce, lebo bez notárskych zápisníc by nebolo ani čo vkladať do katastra nehnuteľností. Toto tvrdenie neobstoí, lebo predmetné notárske zápisnice mohol vydať hociktorý notár, nielen on. Navyše z hľadiska skutkovej podstaty takéto - procesnoprávne identické notárske zápisnice aj v minulosti a aj v súčasnosti vydali mnohí ďalší notári, s identickými právnymi následkami, ktorí však za to nikdy neboli trestne stíhaní. V podaniach uviedol množstvo prípadov - káuz, ktoré sú z hľadiska skutkovej podstaty totožné, avšak v týchto prípadoch notár vôbec nebol trestne stíhaný, resp. uznaný vinným, pretože išlo o bežnú notársku činnosť, o legálnu právnu pomoc podľa § 63 zák. č. 323/1992 Zb. - Notárskeho poriadku, Občianskeho a Obchodného zákonníka. Dokonca v mnohých prípadoch ani skutok účastníka, ktorý vyhlásenie o vydržaní pred notárom urobil, nebol posúdený ako trestný čin podvodu. V uznesení OP Bratislava I z 01. decembra 2009 č. 3 Pv 333/04 bolo podľa § 215 ods. 1 písm. b) Tr. por. zastavené trestné stíhanie voči obvinenému - účastníkovi, ktorý pred notárom (ktorý nebol trestne stíhaný) vyhlásil do notárskych zápisníc vydržanie svojho vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v rozpore so skutočnosťou a následne tieto notárske zápisnice predložil na kataster, čím SR spôsobil škodu vo výške 78.158.115,- Sk, pretože tento skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. V dôvodoch uznesenia je uvedené, že konanie obvineného po objektívnej stránke nenaplnia zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu podvodu podľa § 250 Tr. zák., pretože uvedenie nepravdivých skutočností do notárskej zápisnice nemohlo mať za následok spôsobenie škody. Spisanie notárskej zápisnice i vykonanie záznamu v katastri nehnuteľností má len evidenčnú funkciu, keďže účinky vydržania nastávajú po uplynutí vydržacej doby priamo zo zákona (ex lege) a záznam v katastri nehnuteľností má len deklaratórne účinky i v prípade, že by notár a pracovníci katastra nehnuteľností boli uvedení do omylu obvineným, ich následné konanie nemohlo mať za následok vznik vlastníckeho práva obvineného, a tým ani jeho neoprávnené obohatenie, resp. vznik škody na majetku SR. Tvrdenie prokurátorky, že nikto nevidel Z. M. 10. júla 1998 ničो podpisovať (vyplýva to iba zo svedeckej výpovedi H. E., ktorá nemusela vidieť podpisovanie), sú zavádzajúce a nepravdivé, lebo MUDr. D. S. potvrdil, že videl, ako sa táto podpisuje, čo potvrdil aj Z. P. a tiež on. Okrem toho svedkyňa H. E. uviedla, že pacientka Z. M. bola v takom zlom stave, že nevnímala okolie, hoci nebola takou odborníčkou ani osobou spôsobilou na posudzovanie zdravotného stavu. Prokurátorka neuviedla podstatnú výpoveď svedka - primára neurochirurgického odd. a JIS, ani jej ošetrojúceho lekára MUDr. M. K., ktorý vypovedal, že Z. M. bola spôsobilá na právne úkony a bola schopná sa aj podpísať. Poukázal aj na prítomnosť Z. M. pri právnych úkonoch, kde prejavila svoju vôľu a jej vlastnoručným podpisovaním listín, čo bolo doložené znaleckými posudkami znalcov JUDr. I. Nitrianskeho a PhDr. J. Válešku. Znalecké posudky KEÚ PZ, ktoré vypracovala Mgr. D. Novosadová v tej dobe nespĺňala podmienky kriminalistického experta potrebné k expertíze a podaniu posudku, čo preukazujú vykonané dôkazy. Z toho dôvodu podal námietku zákonnosti všetkých znaleckých posudkov KEÚ PZ, ktoré robila samostatne iba Mgr. Daniela Novosadová, o čom súd doposiaľ nerozhodol. Prokurátorka, obdobne ako zástupkyňa poškodenej strany JUDr. I. K., v dôsledku dôkaznej núdze na preukázanie jeho viny v odvolaní sa neprimerane a nedôstojne iba pokúša útočiť na právne názory odvolacieho súdu, keď tvrdí, že prvostupňový súd si len osvojil neopodstatnené a naoktrojované tvrdenia odvolacieho súdu, nevykonajúc žiadne dokazovanie, na základe ktorého by sa zmenil skutkový stav a dôkazy oproti predchádzajúcemu rozsudku, ktorým bol uznaný vinným a na základe ktorých by musel mať pochybnosti o jeho vine, hoci ich predtým nemal. Prokuratúra je tým orgánom, ktorý žaluje, a teda

má predložiť zákonné dôkazy na preukázanie viny obvineného, čo neurobila a ani ich nenavrhol vykonať ani po vrátení vecí, zrejme z dôvodu, že také dôkazy ani nie sú. Práve preto, že sa skutkový stav nezmenil, prvostupňový súd, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý je úplne v súlade s vykonanými dôkazmi, ho spod obžaloby oslobodil. Tvrdenia prokurátorky sa javia ako neprofesionálne, emotívne, nereálne, neprípustné, nelogické (§ 264 ods. 1 Tr. por. č. 141/1961 Zb. v platnom znení, ale aj § 327 ods. 1 Tr. por. č. 301/2005 Z.z. v platnom znení). Obžaloba je účelová, vykonštruovaná, špekulatívna bez reálneho podkladu, podaná sofistikovane a založená vyslovene na nepravdivých tvrdeniach.

Navrhol odvolanie prokurátorky odmietnuť a potvrdiť napadnutý rozsudok vo výroku týkajúcej sa jeho osoby a odvolanie splnomocnenkyne odmietnuť.

Spis s odvolaniami procesných strán bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd alebo odvolací súd) predložený 13. augusta 2019 a bol elektronicky pridelený do senátu 6 To (v rovnakom zložení ako v predchádzajúcom prípade, sp. zn. 1 To 11/2015) pod sp. zn. 6 To 9/2019. Takto určený senát, rešpektujúc predchádzajúce rozhodnutie predsedu trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. novembra 2015, v zmysle § 254 ods. 1 Tr. por. č. 141/1961 Zb. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia, obžalovaní Z. P., JUDr. S. S. a prokurátorka ako oprávnené osoby, včas podali odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc pritom i na vady, ktoré neboli odvolaním vytýkané.

Odvolanie splnomocnenkyne poškodenej strany Štátne lesy Slovenskej republiky bolo síce podané včas, ale za situácie, keď si v tomto konaní riadne a včas neuplatnila nárok na náhradu škody. Splnomocnenkyňa, v rozpore s ustanovením § 246 ods. 1 písm. d), § 247 ods. 1 Tr. por. č. 141/1961 Zb. v odvolaní napáda výroky o vine a treste, krajne neprimeraným a neprípustným spôsobom (rovnako ako prokurátorka v odvolaní) napáda právoplatné zrušujúce uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. novembra 2016, sp. zn. 1 To 11/2015, ktoré je pre súd nižšej inštancie záväzné. Spomínané tvrdenia a vyjadrenia splnomocnenkyne JUDr. P. K. za poškodenú Slovenskú republiku - Štátne Lesy, š. p., sú v hrubom rozpore aj s konštatovaním Ústavného súdu Slovenskej republiky v uznesení z 11. januára 2018, sp. zn. II. ÚS 6/2018, čo je splnomocnenkyňou nepochybne známe. K uvedenému je vhodné uviesť už len to, že Európsky súd pre ľudské práva (ESLP), ktorý je jediný oprávnený vykladať články Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd, záväzne rozhodol, že právoplatné rozhodnutie súdu v sebe implikuje záväzok pre výkonnú, zákonodarnú a akúkoľvek inú moc v štáte, bez ohľadu na jej úroveň, aby rešpektovala a dodržiavala, rozsudky a rozhodnutia súdov, a to aj vtedy, ak s nimi nesúhlasí (sťažnosť č. 23465/03, bod 136.). Z toho dôvodu sa odvolací súd nebude vôbec zaoberať odvolaním splnomocnenkyne poškodenej Slovenskej republiky.

Prokurátorka odvolanie proti výrokom o vine ohľadne obžalovaných Z. P. a JUDr. S. S. a proti oslobodzujúcemu výroku týkajúceho sa obžalovaného JUDr. U. X. podala už na pojednávaní po vyhlásení rozsudku a následne aj v odôvodnení tohto odvolania. Nakoľko v predchádzajúcom konaní bol zrušený napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa (z 02. februára 2015, sp. zn. 2 T 1/2008) uznesením odvolacieho súdu z 24. novembra 2016, sp. zn. 1 To 11/2015, v celom rozsahu, v rámci toho aj výrok o vine iba na podklade odvolaní obžalovaných Z. P. a JUDr. U. X. (odvolanie prokurátorky do viny bolo podané oneskorene a ako také bolo zamietnuté) nemohlo a nemôže v novom konaní dôjsť k zhoršeniu postavenia obžalovaných. Z toho dôvodu odvolací súd ani v tomto štádiu konania neprihliada k odvolacím námietkam prokurátorky týkajúcej sa výroku o vine obžalovaných, ktoré by v konečnom dôsledku zhoršilo postavenie obžalovaných oproti predchádzajúcemu výroku o ich vine. Najvyšší súd nemá dôvod posudzovať ani časť odvolania prokurátorky do výrokov o trestoch, odkázaní poškodených na konanie o občianskoprávných veciach a uložení zhabania vecí, vzhľadom na zrušenie rozsudku v celom rozsahu, lebo by išlo z jeho strany o prejudikovanie viny, čo je v zmysle zákona neprípustné. Nezákonnými námietkami prokurátorky proti predchádzajúcemu zrušujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu (rovnako ako u JUDr. P. K. zastupujúcej poškodenú Slovenskú republiku - Lesy SR), najvyšší súd sa nebude vôbec zaoberať, pretože sú úplne mimo tohto odvolacieho konania. Odvolanie prokurátorky

do oslobodzujúcej časti je dôvodné, keďže prvostupňový súd k nemu dospel na základe nesprávne zisteného skutkového stavu, na čo dôvodne v odvolaniach poukázali aj obžalovaní. Prokurátorka prehliadla, že k zrušeniu predchádzajúceho rozsudku došlo okrem iného aj preto, že prvostupňový súd - zákonne zložený senát nevykonal všetky dôkazy, potrebné pre zákonné ustálenie skutkového stavu, a to výsluch svedkyne JUDr. P. K., ktorá mala ovplyvňovať svedka E. a listinné dôkazy.

Odvolací súd na podklade odvolania prokurátorky proti oslobodzujúcej časti rozsudku ohľadne obžalovaného JUDr. U. X. a odvolania obžalovaných JUDr. S. S. a Z. P. proti všetkým výrokom tohto rozsudku zistil, že napadnutý rozsudok je opätovne predčasný pre podstatné nedostatky konania, ktoré rozsudku predchádzalo, najmä preto, že v tomto konaní boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci (vypočutie svedkyne JUDr. P. K. pred nezákonným senátom), porušené právo obžalovaných na obhajobu (súd k vykonaným dôkazom pred nezákonným senátom neprihliadal, rovnako ako k vyjadreniam obžalovaných) a pre chyby rozsudku, najmä pre nejasnosť, alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo pre to, že súd nevzal do úvahy všetky okolnosti významné pre rozhodnutie (§ 258 ods. 1 písm. a), písm. b) Tr. por.).

Obžalovaní namietali, že krajský súd, po zrušení napadnutého rozsudku a po vrátení veci na nové prejednanie a rozhodnutie veci, vykonal hlavné pojednávanie (16. apríla 2018 a 21. mája 2018) v inom zložení senátu bez súhlasu procesných strán, odvolávajúc sa na ustanovenie § 264 ods. 3 Tr. por. č. 141/1961 Zb., podľa ktorého súd, ktorému bola vec vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie, rozhodne v rovnakom zložení senátu alebo ten istý samosudca; to neplatí, ak by to pre závažné prekážky nebolo možné.

Najvyšší súd k uvedenému zistil, že pôvodný senát v danej veci už nemohol vec znovu prejednať a rozhodnúť, pretože jeden sudca z tohto trojčlenného senátu odišiel do dôchodku, a preto bolo potrebné tento senát doplniť o ďalšieho zákonného sudcu v súlade s rozvrhom práce. Odchod sudcu do dôchodku je nepochybne závažnou prekážkou, ktorá bráni senátu rozhodnúť v pôvodnom (totožnom) zložení. Nemohlo byť však uplatnené pravidlo vyplývajúce z ustanovenia § 219 ods. 2 Tr. por. č. 141/1961 Zb., ako sa toho domáhala obhajoba, nakoľko v tomto prípade nešlo o pokračovanie v odročenom hlavnom pojednávaní. Do úvahy prichádzal iba postup, ktorý správne zvolil krajský senát a ktorý je zaznamenaný v zápisnici o hlavnom pojednávaní.

Odvolací súd na podklade odvolania prokurátora a obžalovaných Z. P. a JUDr. S. S., ktoré považoval za dôvodné, pri preskúmaní napadnutého rozsudku zistil, že prvostupňový súd skutkovú vetu neupravil v súlade s vykonaným dokazovaním (skutok o vine obžalovaných Z. P. a JUDr. S. S. a skutok o oslobodení obžalovaného JUDr. U. X. sú totožné), pričom ich konanie bolo posúdené ako spolupáchateľstvo aj k trestnému činu podľa § 176 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. Výrok o treste za dva trestné činy mal byť uložený aj za použitia ustanovenia § 35 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. ako úhrnný trest, ktoré však v tomto výroku absentuje. Výrok o odkázaní poškodených s nárokom na náhradu škody na konanie vo veciach občianskoprávných je opäť zmätočný, pretože tieto poškodené strany si náhradu škody vôbec neuplatnili. Napokon aj výrok o zhabaní pozemkov neobsahuje všetky údaje potrebné k identifikácii pozemkov. Navyše tieto výroky sú v rozpore s odôvodnením tohto rozsudku, ba niektoré výroky nie sú vôbec odôvodnené. Tieto závažné pochybenia, ktoré vytkli aj procesné strany v odvolaniach a vyjadreniach, sú tiež dôvodom na zrušenie napadnutého rozsudku. Uvedené pochybenia odvolací súd nemohol napraviť, pretože tomu bráni ustanovenie § 259 ods. 1, ods. 3, ods. 4, § 264 ods. 1 Tr. por. č. 141/1961 Zb. Navyše najvyšší súd je povinný trvať na vykonaní všetkých právne záväzných úkonov uložených v zrušujúcom rozhodnutí, pretože tieto sú aktuálne aj v tomto štádiu konania. Z vykonaných dôkazov a z ich zhodnotenia nevyplývajú žiadne také zistenia, ktoré by menili predchádzajúce skutkové závery do takej miery, aby bol prvostupňový súd oprávnený upustiť od nariadených úkonov zo strany odvolacieho súdu. Práve naopak, aj v tomto štádiu trestného konania je potrebné doplniť dokazovanie v intenciách zrušujúceho uznesenia nadriadeného súdu a na základe toho vo veci meritórne rozhodnúť. Všetky skutkové závery musia bez akýchkoľvek pochybností vyplývať zo zákonne vykonaného dokazovania tak, ako je to uvedené v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu. Prvostupňovému súdu by pritom nemalo uniknúť ani to, či žalovaným

konaním došlo, alebo nedošlo k spôsobeniu škodlivého následku a ak áno, v akom štádiu, rozsahu a ktorému subjektu, pretože to môže mať zásadný vplyv na právnu kvalifikáciu skutku a na uloženie sankcii.

Krajský súd pri novom prejednaní a rozhodovaní tejto veci nespĺnil právne záväzné pokyny nadriadeného súdu uvedené v zrušujúcom uznesení z 24. novembra 2016, sp. zn. 1 To 11/2015, čo už samo o sebe je dôvodom na zrušenie napadnutého rozsudku. Právne záväzný názor najvyššieho súdu je dostatočne zrozumiteľne odôvodnený a jeho realizácia je nielen možná, ale aj potrebná pre spravodlivé a zákonu zodpovedajúce rozhodnutie v merite veci. Krajský súd nemôže tieto pokyny obísť polemikou, iba pri zmene skutkových zistení po zrušení rozsudku, môže sa súd nižšieho stupňa odkloniť od týchto zákonných pokynov a v súlade s dôkaznou situáciou, doplnenou ďalším dokazovaním rozhodnúť. Tieto právne závery sú naďalej platné a krajský súd sa nimi musí riadiť, a to bez ohľadu na argumentáciu v odvolaniach procesných strán.

Najvyšší súd k uvedenému dodáva, že krajský súd bude musieť v novom konaní, okrem už uvedeného v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení, vypočúť ako svedkyňu JUDr. P. K. (k jej výpovedi nemožno prihliadať, lebo bola vykonaná pred senátom, v ktorom bol činný sudca, ktorý mal byť už zo zákona vylúčený z prejednávania tejto veci z dôvodu, že v nej bol činný aj ako prokurátor) a jej výpoveď, po objasnení všetkých skutočností majúcich vzťah k prejednávanej veci, zákonne vyhodnotiť a prihliadať k nej pri rozhodovaní vo veci samej v súlade so zákonom. Pre prípad, že procesné strany navrhnú doplnenie dokazovania, súd prvého stupňa je povinný po zvážení ich potrebnosti, tieto návrhy buď akceptovať, alebo odmietnuť. Pri rozhodovaní krajský súd musí prihliadať aj k odvolacím námietkam procesných strán, ktoré sú plne dôvodné a súd prvého stupňa sa bude musieť s nimi dôsledne vysporiadať. Následne je potrebné upraviť skutkovú vetu v súlade so skutkovými závermi pri zachovaní totožnosti skutku (opreté o ničím nespochybniteľné dôkazy) vyplývajúcimi z vykonaného dokazovania (vychádzať iba zo zákonne získaných dôkazov, vykonaných v súlade so zákonom a vyhodnotených zákonným spôsobom) a zákonným spôsobom posúdiť, či takto ustálený skutkový stav - skutok napĺňa zákonné znaky žalovaných trestných činov alebo iných trestných činov uvedených v osobitnej časti Trestného zákona účinného v dobe spáchania skutku. Ak dôjde krajský súd k záveru, že v dôsledku dôkaznej núdze, vrátane rozumných pochybností, nie je možné žalované konanie (alebo jeho časť) obžalovaných posúdiť ako trestný čin, musí zvážiť ich oslobodenie spod obžaloby. V prípade, že krajský súd bude mať vinu obžalovaných preukázanú a bude rozhodovať o sankcii, musí zistiť, či nie sú dané zákonné podmienky pre použitie zmierňovacích ustanovení Trestného zákona, prípadne aj Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a zásady ultima ratio, a to aj s prihliadnutím na dĺžku konania v tejto veci.

Uvedené reaguje aj na to, že krajský súd v napadnutom rozsudku neupravil skutkovú vetu, najmä vo vzťahu k spolupáchateľstvu. Skutok, právna kvalifikácia nesmie byť prísnejšia ako v nateraz napadnutom rozsudku, nakoľko predchádzajúce odvolanie prokurátora do výroku o vine bolo zamietnuté. V novom konaní súd prvého stupňa musí dbať na to, aby výroková časť bola úplná a súladná s odôvodnením.

Odvolací súd na podklade odvolania prokurátorky v neprospech všetkých obžalovaných do výrokov o trestoch a oslobodenia a odvolania obžalovaných Z. P. a JUDr. S. S. proti všetkým výrokom tohto rozsudku, pri zistení vyššie vytýkaných skutočností a pochybení je potrebné zrušiť napadnutý rozsudok v celom rozsahu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo (dve hlavné pojednávania 16. apríla a 21. mája 2018) v zmysle § 258 ods. 1 písm. a), písm. b) Tr. por.

Toto porušenie je primárne, nakoľko je nadradené ostatným písmenám ustanovenia ods. 1 § 258 Tr. por. z hľadiska ich dôležitosti. Ostatné porušenia (§ 258 ods. 1 písm. c), písm. d), písm. f) Tr. por. - zák. č. 141/1961 Zb. účinného do 31. decembra 2005) iba vytkol bez skúmania možnosti ich nápravy, lebo vzhľadom na rozhodnutie odvolacieho súdu to už nebolo potrebné. Zároveň v zmysle § 259 ods. 1 Tr. por. - zák. č. 141/1961 Zb. účinného do 31. decembra 2005 vec vrátil krajskému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Podľa § 253 ods. 1 Tr. por. - zák. č. 141/1961 Zb. účinného do 31. decembra 2005 odvolanie poškodenej strany Slovenská republika Lesy SR, š. p., zamietol, pretože ho podala neoprávnená osoba.

Na podklade sprítomnených skutočností odvolací súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.